Universul omului dezorientat în fața unei uși întredeschise (I)

On Decembrie 15, 2012

Răspunde întrebărilor impuse de propria ta evoluție, ca să-ți facilitezi accesul la adevărurile fundamentale despre Om și esența lui în lume.

Nu îmi propusesem și nu credeam că mă voi expune atât de mult unei lumi întregi, unui factor de înfruntare. Era o reflexie a legăturii care exista între mine și altă ființă, continuându-se printr-o învăluire intensă, de esență, a ceea ce eram, în contrast cu ceea ce puteam deveni.

Simțeam pământul lunecându-mi de sub picioare. Temerile mele mai mult sau mai puțin vagi de până atunci aveau motive serioase să se preschimbe în spaimă. Inexplicabil, eram prins într-un vârtej existențial, într-un stol de gânduri neliniștitoare, într-un sistem de axe ale îndoielii care îmi blocau cu mult elan optimismul și entuziasmul. Şovăitor, mă clătinam în umbra unei nesiguranțe în gândire, frământat de numeroase întrebări confuze, cuprins de o apăsătoare așteptare și înfricoșat de urmările ei.

Fiecare fază a evoluției mele era o parte a științei de pretutindeni, mărturia unei lumi pe care o doream reînviată, în măsura în care știința de pretutindeni venea să rezolve întrebările pregătitoare impuse de propria bătălie cu morile de vânt. Cine eram? Unde mă aflam? Până când? Aveam senzația că fusesem creat să mă potrivesc unei etichete care poate nu mi se potrivea, înlăuntrul unei lumi înconjurătoare care se impunea numai prin constrângere și, preventiv, izbucnea dorința în mine de a face cu totul altceva cu viața mea.

Un moment scurt de tatonare, iute ca un flash, o stare de luciditate forțată în care, asemeni unui Prometeu înlănțuit de o stâncă enormă, îmi erau devorate, fără excepție, toate sursele de inspirație și motivație. Toate firimiturile din energia care mă caracteriza le lăsăm în urmă, nu le strângeam într-un mănunchi nou al strădaniei de validare a propriei persoane, ci le lăsam să se împrăștie singure până la sublimare.

Leadership: Cum tratezi depășirea dualității dintre a fi în sine un obiect al obsesiei față de propria persoană și a fi principala modalitate de a menține o stare-limită specifică unei conștiințe bântuite de tentația neantului?

Simți pământul lunecându-ți de sub picioare? Ești prins într-un vârtej existențial, într-un sistem de axe ale îndoielii care îți blochează optimismul și entuziasmul? Te clatini în umbra unei nesiguranțe în gândire? Ești frământat de numeroase întrebări confuze, cuprins de o apăsătoare așteptare și înfricoșat de urmările ei? Cine ești? Unde te afli? Până când?

De ce ar trebui să te chinui atât de mult pentru a răspunde la aceste întrebări? Fiindcă doar astfel poți înțelege leadershipul, această scară spiralată a ascensiunii, dar și a riscurilor, care poate fi parcursă numai prin înțelegerea esenței, ascunsă și imuabilă, a naturii umane. O privire "dinăuntru", acea reflectare a spiritului confuz care experimentează noi ipostaze ale realității, este necesară pentru o mai bună urmărire a modului de îndeplinire a obligației de asigurare a transformării care succede linia măreției incomensurabile.

Singura mea dovadă de măreție a fost că niciodată nu m-am simțit pierdut, abandonat, în toată acea confruntare dintre ceea ce îmi altera realitate și ceea ce mă reprezenta ca stil, viziune și spirit. Purtarea pe umeri a unei asemenea măreții, în opoziție cu orice semn al delăsării care-mi bântuia neîncetat mintea, cugetările și sufletul, este dovada credinței de a respinge orice slăbiciune a rațiunii în fața forțelor de nepătruns ale neantului.

Neantul se reduce la traversarea experienței de viață pe care nu o accepți ca și garanție a intrării tale în acea ordine a spiritului care te poate ajuta să-ți redefinești părerea despre propria persoană, despre sistemul de valori, și limitele din această relație. Se poate spune că ești un obiect al obsesiei față de propria persoană când ajungi să te consideri înfrânt de o realitate care parcă nu-ți mai aparține, care parcă nu mai are niciun sens, fiind incapabil de a-ți găsi direcția și motivația pentru a continua să te dezvolți pe toate planurile.

Leadership: Care este poziția ta față de ceea ce ți se întâmplă într-un cadru de tip "manifestă-te prin forța individualității tale" atunci când trebuie să validezi cauza adevărată a trăirilor tale?

Bunul pe care-l posezi nelimitat, și pe care leadershipul îl admite ca pe un vast teritoriu al răspunderii față de ceea ce te motivează, dobândit ca urmare a eforturilor intense de a face ceva important cu viața ta, este de fapt valoarea pe care ți-o dai tu singur, nu oamenii din jur. Este valoarea pe care ți-o dă legătura dintre ceea ce ai fost, în contrast cu ceea ce poți deveni; este valoarea pe care ți-o dă experiența sinelui câștigată printr-o diversitate apreciabilă a abordărilor de tip realist.

Natura ta se va afla într-o continuă modelare sub influența societății, dar și a propriei tale treceri spre o realitate mereu schimbătoare. O punte a unei înțelegeri tainice a ceea ce te definește ca Om, pe care, traversând-o în condițiile impuse de propria ta cunoaștere, în înțelegerea și cuantificarea procesului de transformare, va crea posibilitatea de a putea răspunde la întrebările care ascund atâtea dubii și presupuneri referitoare la "cine ești", care este rolul tău în lume și încotro te îndrepți.

Cauza adevărată a trăirilor tale poate fi aflată prin mijlocirea altcuiva sau prin autostudierea tendințelor tale. Amândouă modalitățile trebuie să se remarce prin descoperirea viciilor din tine, urmată de eradicarea oricărui defect prin dezvoltarea calității care îl va distruge, nu prin luptă împotriva răului, ci prin biruința spirituală asupra superiorității inteligenței.

Când te simți confuz, înseamnă că dialogul cu tine însuți a fost bruiat de acea tendință a inteligenței de a accesa o nouă formă de manifestare a existenței, străină de propria ta structură de referință.

Cum parcurgi scara spiralată a ascensiunii tale? Privind înapoi spre ceea ce pare lipsit de orice importanță, sau înainte spre ceea ce n-are să mai fie? Dacă vrei să te ridici la nivelul leadershipului care susține potențialul necesar pentru realizarea continuă a schimbării, mai întâi trebuie să identifici noutatea care poate da vieții tale un sens, o anumită direcție, o anumită valoare.

Noutatea este mărturia unei lumi pe care o dorești reînviată, este condiția științei de a explora o realitate care se îmbogățește în permanență cu fascicule de semnificații, conferindu-ți acea unicitate, atât de necesară pentru a deveni un om mare.

Valoarea omului este determinată de volumul adevărului pe care îl poate tolera despre el însuși în acea circumstanță a vieții care îl însingurează.

Universul omului dezorientat în fața unei uși întredeschise oglindește acea parte ascunsă a științei și a cunoașterii "Omului" ce iese la iveală câtă vreme ești conectat la o realitate cu semnificație diferită. O experiență voluntară, un salt spre o altă înțelegere, care îți poate permite să progresezi, îmbogățindu-te cu cunoașterea proprie, cu cunoașterea vieții, a timpului și a universului uman.

Așa cum pictorul își pregătește pânza înainte de a pune culorile, tot așa și excelența în leadership, pentru a fi atinsă, trebuie să-i aloci mai întâi resursele proprii care pot determina o schimbare, să-i reînnoiești cunoașterea și știința înțelegerii naturii umane, a Omului din tine, apoi a celorlalți din jur, înainte de a le folosi.

O ușă deschisă este o invitație de a intra într-un spațiu uneori necunoscut, unde nu știi ce te așteaptă și ce vei găsi. Dar odată ce ai trecut de ea înseamnă că ți-ai asumat responsabilitatea de a înfrunta "necunoscutul", cu armele cunoașterii potențialului pe care ți l-ai dezvoltat permanent.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-omului-dezorientat-in-fata-unei-usi-intredeschise.ht